

РЕШЕНИЕ

№ 8329

гр. София, 23.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 25.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **11510** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК. вр. с чл.10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/

Образувано е по жалба на У. М. Я. – гражданка на С. с предоставен хуманитарен статут, чрез адв. Г. В. БХК срещу Заповед №ЗСП/Д-С-ЛЮ/4297/03.09.2019г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., с която ѝ е отказана месечна помощ за деца за децата й Р. А. Ф., Т. А. Ф., Т. А. Ф. и М. А. Ф..

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, тъй като същият противоречи на материалния закон. Излага се становище, че статутът, който притежават У. М. Я. и четирите ѝ деца е равносilen на постоянно пребиваващи в страната чужденци. Излагат се доводи, че обжалваната заповед е в пряко противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила и е в пряко нарушение на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011г.

В съдебното заседание жалбоподателката се представлява от адв. Ж.. Моли жалбата да бъде уважена по подробно посочените в нея съображения.

Ответникът – Директорът на дирекция „Социално подпомагане“ - район „Л.“ чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва жалбата и моли същата да бъде потвърдена.

СГП не взема становище по спора.

Административен съд София - град, III АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление-декларация №4297/16.08.2019г. /л.10 от делото/ У. М. Я. е кандидувала пред Директора на дирекция „СП“ - район Л. за отпускане на месечни помощи по чл.7 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/ за отглеждане на четирите си деца Р. А. Ф., Т. А. Ф., Т. А. Ф. и М. А. Ф.. Посочени са ЕГН на децата, всички членове на семейството, включително бащата са граждани на С. с предоставен хуманитарен статут в РБългария. Към молбата са приложени Удостоверение от 10.07.2019г. за получения доход от бащата А. Ф. Т. през последните 12 месеца както и четири броя служебни бележки за поставени имунизации на децата по имунизационния календар на РБ.

С оспорената заповед №ЗСПД/Д-С-ЛЮ/4297/03.09.2019г., на Директора на дирекция “СП“ - район Л. на жалбоподателката е отказано отпускането на семейни помощи за деца по чл.7 от ЗСПД. Като мотиви за отказ, административният орган е посочил, че семейството не отговаря на условията на чл.3, ал.5 от ЗСПД, всички членове са с гражданство Сирийска Арабска Република и са с предоставен хуманитарен статут с постоянно пребиваване в Р., като получаването на семейни помощи за деца на основание чл.7 от ЗСПД не е предвидено в специален закон или в международен договор, по който РБългария е страна.

При така установените факти, Административен съд София – град, III-то АО 11 с-в, обосновава следните правни изводи:

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 24.09.2019г., а жалбата против нея, депозирана на 08.10.2019г. Следователно жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съобразно чл. 10, ал.4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице. Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Във връзка с изложеното, нормата на чл. 32, ал.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ предвижда, че чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. От данните по делото се констатира, че жалбоподателката и децата ѝ са със сирийско гражданско и притежават положението на чужденец с хуманитарен статут. Следователно могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиване на територията на страната. С оглед на изложеното, в чл. 26, ал.1 от Конституцията на Република България и чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в страната, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство. От събраните по делото доказателства настоящият състав намира, че

жалбоподателката фактически постоянно пребивава и отглежда децата си в Република България като правното основание на пребиваването е предоставеният им хуманитарен статут.

В настоящия казус мотивът послужил за отказ при отпускането на помощите за децата на жалбоподателката е становището на административния орган относно това, че същата не отговоря на нормативните изисквания в чл.3 от ЗСПД. Съгласно приложимата към случая разпоредба на чл.3, т.5 от ЗСПД, законодателят е въвел ограничение в кръга на лицата, които имат право на семейни помощи. В случая това са: бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Съдът намира, че цитираната горе норма предвидена в българското законодателство не е съобразена с разпоредбата на чл.28 § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, съгласно която държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Следователно налице е противоречие на националните норми с нормите на Директива 2011/95/ЕС и Директива 2004/83/ЕО. България като държава членка в тази връзка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. В т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е прието, че с цел да се избегнат социални трудности, е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, същите следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право.

Безспорно по делото е установено, че жалбоподателката и децата ѝ са с предоставен хуманитарен статут. Разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД не урежда хипотеза при предоставен хуманитарен статут, но предвижда права за чужденци на реципрочна основа, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Закон за убежището и бежанците, съгласно чл.32, ал.2 от

същия - чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. Следователно У. М. Я. и децата ѝ Р. А. Ф., Т. А. Ф., Т. А. Ф. и М. А. Ф. притежават статут равносилен на постоянно пребиващи в страната чужденци.

По делото не е спорно, че няма международен договор между България и С., който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи, но предвид въоръжения конфликт в Близкия изток, обективно се минимизира възможността за подобно договаряне. В ЗУБ като специален закон, не се съдържат ограничения относно правата предоставяни от социалната система освен предвидените със закон. Няма ограничение в правата на чужденците с хуманитарен статут в чл. 2, ал. 6 от ЗСП и няма уредба по отношение на тези лица в чл. 3, т. 5 от ЗСПД. Настоящият състав споделя становището, че цитираната по-горе в делото разпоредба на чл.3, т.5 от ЗСПД не сочи изчерпателно субектите, които имат право на семейни помощи, поради което и не може да се направи извод, че нормата е забранителна като още следва да се отчете, че същата препраща към друг закон или международен договор, по който Република България е страна. /В този смисъл Решение № 13461/10.12.2015г по адм. дело № 6027/2015г на ВАС VI отделение/.

Съгласно чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, държавите членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им като заедно с това в чл.29, § 2 от Директивата, се установява възможност чрез дерогация от общото правило на § 1, държавите членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Действително възможността за рестрикции във връзка с равното третиране при социалните помощи се отнася до лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република България да е заявила подобна дерогация на правилото по §1, от чл. 29 от Директивата. Същевременно по аргументи изведени от т.45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС, семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност същите да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила. След като България не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен хуманитарен статут само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на желаната помощ е недопустимо.

Въведеното от законодателя ограничение в разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не следва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, според който държавите страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия и в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ и програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. Конвенцията е ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991 г. и съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Във връзка с депозираното по делото изразено становище на Министерството на труда и социалната политика с писмо изх.№ 07-3835/11.11.2013г., че в обхвата на ЗСПД не са включени изрично чужденците, на които е предоставена особена закрила по ЗУБ, включваща убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила и следователно тези лица или семейства нямали нормативно основание за предоставяне на семейни помощи за деца, съдът намира, че с изведения извод не е отчетена основополагащата идея на Закона за социално подпомагане вложена в чл.1 ал.3 като още следва да се посочи, че цитираното писмо е с дата на издаване от 11.11.2013г. и към настоящия момент предвид действащата правна уредба, същото се явява неактуално като не е отчетена динамиката на международните отношения и измененията последвали в Общностното и национално законодателство.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че националната правна уредба, предвиждаща изключване от възможността за предоставяне на семейните помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Р.България с хуманитарен статут, съгласно разпоредбата на чл. 3, т.5 от ЗСПД, противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена. Следователно постановеният отказ за отпускане на желаната помощ по чл. 7, ал.1 от ЗСПД е в нарушение на нормите на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011г. Заповедта следва да се отмени като незаконосъобразна и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване с дадените по-горе указания по прилагане на закона.

Разноски не се претендират от страните, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК Административен съд София - град, 11 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на У. М. Я. – гражданка на С. с предоставен хуманитарен статут Заповед №ЗСП/Д-С-ЛЮ/4297/03.09.2019г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., с която ѝ е отказана месечна помощ за деца за децата ѝ Р. А. Ф., Т. А. Ф., Т. А. Ф. и М. А. Ф..

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане”- район „Л.” за ново произнасяне при съобразяване с мотивите, изложени в настоящето решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.10 ал.6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: